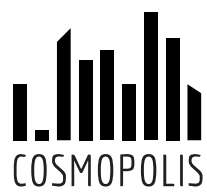
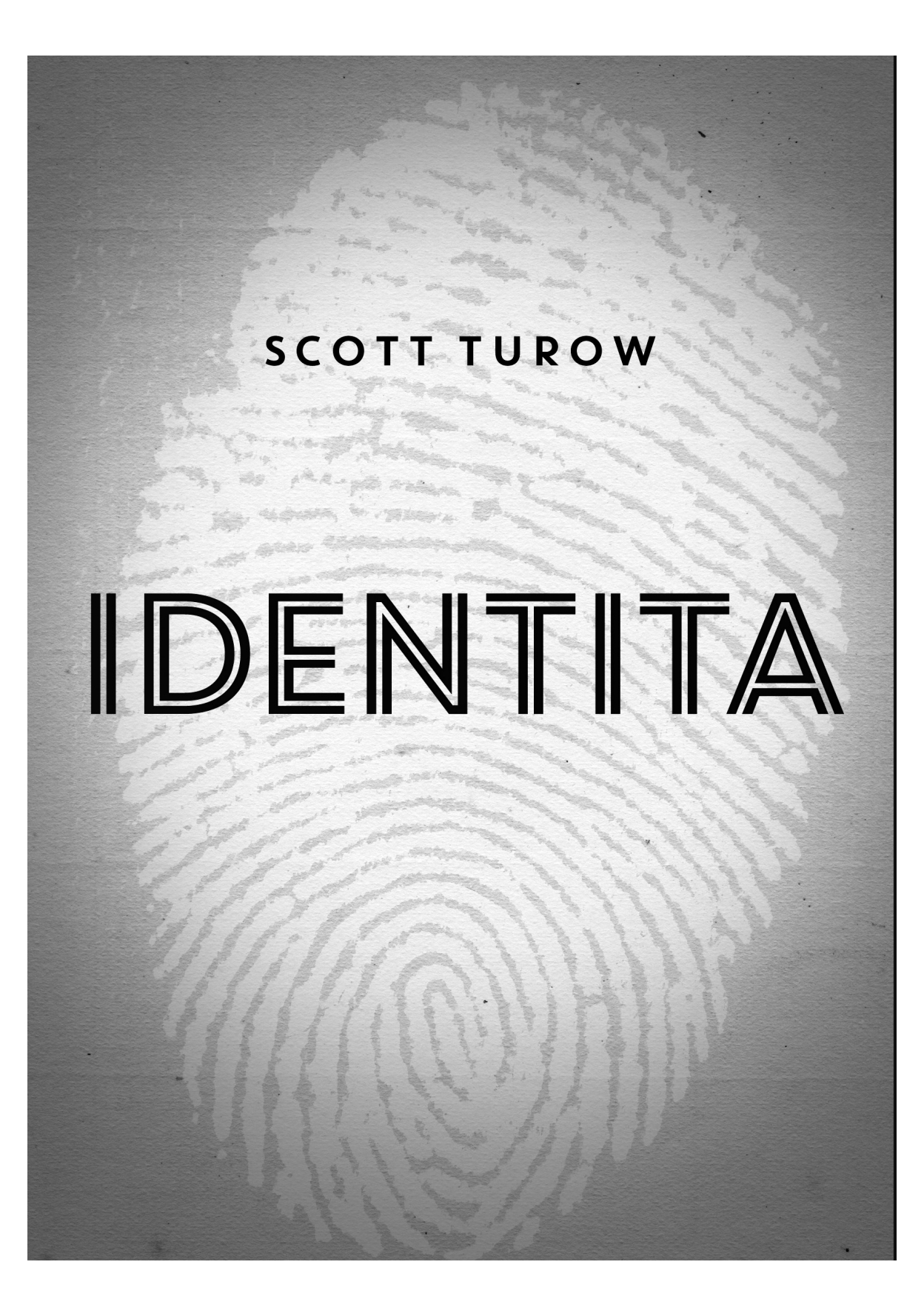

SCOTT TUROW

IDENTITY

SCOTT TUROW

IDENTITY

SCOTT TUROW

I D E N T I T A

VĚNOVÁNO DANOVI A DEB

JSEM NA TOM SVĚTĚ JAKO KAPKA VODY,
CO V ŠIRÉM MOŘI HLEDÁ DRUHOU KAPKU,
A KDYŽ TAM PADNE, ABY JI TAM NAŠLA,
SE NEVIDĚNA SAMA ROZPLYNE.

William Shakespeare, Komedie omylů
(překlad František Vrba)

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy **bude trestně stíháno.**

IDENTICAL by Scott Turow.

Copyright © 2013 by Scott Turow

By arrangement with the author. All rights reserved.

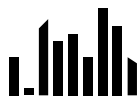
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2015

Z anglického originálu *Identical*, vydaného v roce 2013 v nakladatelství Grand Central Publishing, přeložil David Sajvera

Redakce Dana Rezníčková

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Jakub Karman, Art007

COSMOPOLIS

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou COSMOPOLIS v Praze roku 2015
jako svou 6004. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-9977-3 (ePub)

ISBN 978-80-247-9976-6 (pdf)

ISBN 978-80-247-5461-1 (print)

HLAVNÍ POSTAVY

RODINA GIANISOVA

Paul Gianis	Právník
Cass Gianis	Paulovo jednovaječné dvojče
Lidie Gianisová	Paulova a Cassova matka

RODINA KRONONOVA

Hal Kronon	prezident firmy ZP, mamutího realitního koncernu
Zeus Kronon	Halův otec a zakladatel ZP
Dita Krononová	Halova sestra, oběť vraždy
Teri Krononová	Halova a Ditina teta, Diova sestra a nejlepší kamarádka Lidie Gianisové

VYŠETŘOVATELÉ

Evon Millerová	viceprezidentka firmy ZP, ředitelka bezpečnostního odboru
Tim Brodie	soukromý detektiv, který jako policista vyšetřoval vraždu Dity Krononové

1 .

PAUL

5 . ZÁŘÍ 1982

Když pak Paul Gianis o mnoho let později přemýšlí o vraždě Dity Krononové, vrací se mu pokaždé vzpomínka na ono zářijové odpoledne roku 1982, kdy to všechno začalo. Je neděle, Svátek práce, všude je cítit svěží vzduch a jasná bílá oblačka září vysoko na obloze jako perly. Zeus Kronon, Ditin otec, otevřel dnes brány svého předměstského sídla všem farníkům z řecko-ortodoxního kostela svatého Demetria, aby zde společně oslavili začátek církevního roku. Paul přijíždí společně se svojí matkou a svým bratrem Cassem – jednovaječným dvojčetem – na promáčenou louku dole u řeky, která dnes funguje jako parkoviště pro hosty slavnosti. Paul ví, že příštích pár hodin bude pro ně oba znamenat těžkou zkoušku.

Cass okamžitě vyrazí dveřmi řidiče ze starého dvoudvéřového kupé Datsun. „Musím najít Ditu.“ Mluví o své přítelkyni. Zeus je její otec.

Jejich matka se s Paulovou pomocí škrábe jen velmi pomalu z nízkého sedadla spolujezdce a sleduje, jak si její druhý syn přes sebe přehazuje plášť a stoupá vzhůru do kopce.

„Thae mou,“ mumlá nesrozumitelně řecká slova a dělá ve vzduchu znamení kříže, jimiž vyjadřuje svoje obavy.

„Mami,“ obrací se Paul k matce, když je jeho bratr už daleko od nich. „Co tady vlastně děláme?“

Lidie, jejich matka, svraští své husté obočí, jako kdyby nerozuměla otázce.

„Každý rok sem odmítáš jet,“ připomene jí, „protože táta Kronona tak nenávidí.“

„Já ho taky nenávidím,“ odpoví klidně Lidie, která nechce nikdy v ničem zůstat pozadu. Zavěsí se do svého syna a s jeho oporou pak stoupá po šterkové cestičce vzhůru ke Krononovu ohromnému bílému domu s hlubokým štítem a korintskými sloupy. „Jsme tu kvůli naší církvi, ne kvůli Krononovi. Stýská se mi taky po našich bývalých sousedech. Třeba Nouna Teri. Neviděla jsem ji už několik měsíců.“

„Vždyť si spolu každý den telefonujete.“

„Paulie mou,“ osloví ho matka řecky, jako kdyby byl dítě. „Můj Pavlíku, vždyť jsem tě nenutila, abys sem jezdil.“

„Víš dobře, že jsem musel. Já i Cass víme, jak ti na tom záleží.“

„Opravdu?“ podiví se Lidie. „To jsem nevěděla, že ses na těch právech naučil taky umění číst lidem myšlenky.“

„Dita bude mít kvůli tomu problémy.“

„Problémy?“ odfrkne si s opovržením Lidie. I ve svých třiašedesáti letech působí stále dojmem vznešené, elegantní ženy, která dokáže navzdory mírné nadváze oslnit svýma žhavě černýma očima a dlouhými černými, místy prošedivělými vlasy, které jí padají přes obočí a přes ramena až na záda. „Dita si dělá všechny problémy sama. I Teri to říká. A Dita je přitom její neteř. Jestli si Cass Ditu vezme, otec s ním už nikdy nepromluví.“

„Mami, já tyhle vaše předsudky nehodlám řešit. Dneska už prostě není doba na to, aby lidi věřili na čarodějnice. To, že se Zeus před mnoha lety pohádal s tátou, neznamená, že budeme v tom sporu pokračovat. A uvědom si, že je nám oběma pětadvacet. Musíš nechat Casse, ať si o svém životě rozhoduje sám.“

„Musím?“ opáčí Lidie, z ničeho nic se na něj usměje a v žertu Paula štípne do ruky, aby odlehčila situaci. To je celá Lidie, směje se, a přitom mluví smrtelně vážně.

Piknik u domu na kopci je úžasná pastva pro všechny smyslové orgány. Po krátké úvodní bohoslužbě stoupá ještě z kadidelnic omamný odér kadidla, který se mísí s vůní pečeného skopového masa čtyř celých beránků, kteří se otáčejí na rožnících nad velkými dubovými poleny, zatímco vzduch prořezávají vysoké, frenetické tóny hráčů na buzuki, kteří vítají příchozí. Na louce je už dobře několik set hostů.

Teri, Krononova sestra a už od sedmi let nejlepší Lidiina kamarádka, je očekává se zvláštním spletcem nažluto obarvených vlasů na hlavě. Obe-

jme nejprve Paula a pak teprve jeho matku. S Teri je tu také Hal, Krononův syn. Vítá hosty. Je mu čtyřicet, je tlustý, neohrabaný a příliš horlivý. Je to typ člověka, který dává neustále najevo jakousi uslintanou, patetickou lítost nad křížem svého osudu, který je nucen nést. Paul má i přes tuto vlastnost pro Hala slabost, protože ho zná od dětství, kdy k němu s bratrem vzhlíželi jako ke svému vzoru a běhali za ním jako pejsci. To bylo před dvaceti lety, ještě předtím, než vypukl mezi oběma rodinami spor o nájemné za obchod Paulova otce. Hal stejně jako Paul už na to všechno zapomněl a ten spor prostě ignoruje. Obejme Paulovu matku, kterou stále oslovuje „teto Lidie“, a když si Teri odvádí Lidii pryč, tlachá s Paulem o nepodstatných věcech. Opodál v jednom z velkých stanů z modrobílého pruhovaného plátna na ně čeká skupinka přátel. Paul opouští Hala a trochu rozpačitě se vydá do nepřehledné skrumáže lidí, které zná už od dětství a jejichž starosvětským způsobům a nudným ideálům se snažil vždycky uniknout.

O několik kroků dál stojí jeho přítelkyně Georgia Lazopoulová. Když ho spatří, rozběhne se mu se zamilovaným výrazem na tváři vstříc. Má na sobě lehké letní šaty z ginghamové látky, je menší postavy, zaoblená a ve tvářích má půvabné dolíčky – lidé vždycky říkají, že vypadá jako herečka Sally Fieldová. Ačkoli spolu chodí už od střední školy, přivítají se jenom letným polibkem. Georgia je dcerou otce Nika, kněze v kostele svatého Demetria, a ví velmi dobře, že na akcích, jako je tato, je ostře sledovanou osobou.

Připravila už Paulovi na papírový tácek jehněčí a pasticio. Jsou to jeho oblíbená jídla, která od ní s díky přijímá, ale vzápětí ji opouští, aby mezi hosty vyhledal pohledem Casse. Paul nakonec vypátrá svoje dvojče v hloučku přátel ze střední školy. I když je jeho bratr tři metry od něj, dokáže upoutat jeho pozornost tak, že si ho Cass najednou všimne, a Paul kývne jemně hlavou směrem k místu, kde se nachází jejich matka. Dohodli se předtím na tom, že ji budou sledovat a zasáhnou, pokud se přiblíží k Ditě. Je ale nepravděpodobné, že by se dostala do blízkosti Ditinyh rodičů, s nimiž už několik let nepromluvíla.

Paul s většinou názorů své matky na Ditu souhlasí, ale nedává to najevo. Zároveň cítí, že Cass zuřivě touží po nezávislosti na rodině a že by to měl respektovat, protože touhy jeho bratra byly vždycky jeho touhami. Zdá se mu, že Dita dokázala navzdory odporu jejich rodičů svým ostrým jazykem a troufalým chováním zaujmout Casse víc, než kterákoli jiná žena.

Ostatní – normální lidé – nechápou, co to znamená vyrůstat a nevědět, kde přesně končí vaše bytost a kde už začíná identita vašeho bratra. Paul cítil, že lidské pokolení tvoří dvě množiny lidí: Cass je jedna a všichni ostatní jsou ta druhá. Dokonce ani s jejich matkou, která se svou titánskou energií čněla vždy jako mramorový sloup nad všemi ostatními, nezažíval nikdy tak hlubokou emoční blízkost jako s ním.

Když pak Paul Gianis začal studovat na univerzitě, nesmírně ho překvapil pocit, který dosud nikdy nepoznal – jeho bratr byl najednou jiný než on. Cass se od něj oddělil a otevřeně se stavěl proti rodičům. Paul po střední škole nastoupil na právnickou fakultu, zatímco Cass se nejdřív jen tak poslakoval a teprve teď ho v Kindle County přijali na Policejní akademii. Příští týden mu začíná první semestr.

Když se Paul otočí a vrací se zpátky k Georgii, stane se něco naprosto nečekaného. Zakopne o nohu nějaké osoby, která stála za ním, a padá k zemi, ruce mu vyletí vzhůru, vykřikne a upustí tácek s masem. Octne se jak dlouhý, tak široký na zádech, zatímco mladá žena, o jejíž nohy zakopl, se k němu naklání a brání mu, aby vstal.

„Nehýbej se,“ nabádá ho. „Počkej chvíli. Oddychni si trochu. Jsi v pořádku?“
Je to Sofie Michalisová.

„Jsi to ty? Nemám o tobě vůbec žádné zprávy.“ Jsou to jediné dvě věty, na které se v tuhle chvíli zmůže. Nedochozí mu přitom, jestli tím chce říct, že ji už pár let neviděl, nebo že se za tu dobu změnila. Sofie byla vždycky samostatná, cílevědomá a nesmírně inteligentní dívka. Nikdo by ale nikdy nehádal, že z ní bude jednou takhle atraktivní žena. Na střední škole byla jednou z dívek, z níž si kluci tropili kruté žerty. Kvůli jejímu velmi dlouhému nosu jí říkali „řecká tragédie.“ Měla ale vždycky šťávu. A úžasné tělo. Teď už není pochyb o tom, že je úchvatná a krásná. Ani ona sama o tom nepochybuje.

Se smíchem se posadí a začne se prohlížet. Rukávy svého obleku od Brooks Brothers má od trávy, ale nic ho nebolí. Sofie mu podá ruce a pomáhá mu na nohy, zatímco ostatní lidé, kteří mu přiběhli na pomoc, se zase vracejí ke svým záležitostem.

Na Paulovu otázku Sofie odpoví, že posledních sedm let studovala v Bostonu dálkově medicínu. V červnu promovala a teď pracuje v místní nemocnici.

„Na jakém oddělení?“ zeptá se Paul.

„Na chirurgii.“

„Panebože!“ odpoví. Pro něj něco naprosto nepředstavitelného. „Můžu za tebou zajít, až budu potřebovat něco sešít?“

„Moje matka mi pořád říká, že bych se od ní měla naučit šít.“

Sofie se zajímá o něj. Za dva měsíce nastupuje na státním zastupitelství v Kindle County, přímo do kanceláře Raymonda Horgana.

„A co jinak?“ ptá se Sofie. „Chodíš pořád s Georgií?“

„Chodím pořád s Georgií,“ odpoví jí.

Nad jejím úzkým spodním rtem se objeví dva malé přední zuby. Usmívá se a Paul má pocit, že dokáže uhádnout její myšlenky: Kdy už to konečně pochopíš? „Je tady někde poblíž,“ vysvětlí jí a udělá rukou rozmáchlé gesto, jako kdyby nevěděl, že Georgia musí být někde poblíž.

„Někde ji najdu,“ reaguje Sofie. „Musím ji alespoň pozdravit.“

„To bys měla,“ odpoví Paul a cítí, že zmínka o Georgii trochu zmrazila jejich spontánní konverzaci. Sofie vzápětí odchází a on čelí pokušení se na ni ještě jednou podívat. Silný dojem z její přítomnosti v něm ale zůstává. Cítí, že by chtěl být jako ona, něčeho velkého v životě dosáhnout. Když se pak za ní o několik sekund později ohlédne, znepokojí ho. Sofie se baví s Georgií, která určitě nemá její ambice. Georgia na naléhání svého otce odešla z univerzity a dělá teď vedoucí v jedné z místních bank. Paul jí miluje. Bude ji vždycky milovat. Neví ale jistě, jestli si ji chce vzít, což je ovšem přesně to, co od něj její rodina i ona sama očekávají. Tohle je zase jeho problém. Život s Georgií by byl příjemný, ale nebyl by asi moc zajímavý.

Paul si ve víru těchto myšlenek uvědomí, že úplně zapomněl na matku, a když ji konečně spatří, zneklidní ho to, protože vidí, jak se baví s hostitelem. Zeus stojí vedle ní a Lidia má přitom ve tváři zarputile nepřátelský výraz. Zeus je stále velmi krásný muž, ačkoli je mu už šestašedesát. Má snědou pleť, husté šedivé vlasy mu splývají až na jeho bílé sako a ze všech sil se snaží, aby tváří v tvář Lidiině chladu působil alespoň trochu žoviálně. Paula napadne, že je taky příliš zaměřený sám na sebe, než aby uspěl v politice. Je přitom republikánským kandidátem na guvernéra a výsledky průzkumů veřejného mínění mu dávají velkou šanci, že ve volbách, které se mají konat za necelé dva měsíce, uspěje. Pokud Zeus vyhraje, bude muset pravděpodobně opustit svůj rozsáhlý byznys a předat řízení rodinného podniku – síť obchodních center s celonárodní působností – do Halových rukou. A od něj se dá zase téměř s určitostí očekávat, že firmu přivede na mizinu.

Paul si mezitím všimne, že k němu právě míří krásná hostitelova dcera. Dita k němu připluje jako koráb, stoupne si na špičky a dá mu na ústa vlhký polibek. Je z ní cítit alkohol. Pokaždé, když Ditu potká, působí na něj dojmem, že je opilá. Paulovi chvíli trvá, než mu dojde, že Dita předstírá, že nedokáže rozeznat Paula od jeho bratra. S tím má vlastně problém většina lidí. Vyvede ji z omylu.

„Jo, to jsi ty, Paule? To jsi hodný, že jsi mě v tom nenechal. Myslíš, že by na tebe Cass žárlil, nebo děláte fakt všechno společně?“ Dita má havraní vlasy, dokonalé tělo se skvělými proporcemi, a když se směje, její palčivě černé oči žhnou, a svými zaoblenými nadry přitom dotírá na jeho paži, čímž ho nutí, aby udělal další krok zpátky.

Právě její skotačení ho nutí, aby se Dite vyhýbal, ačkoli intuitivně cítí, že si ona právě tohle přeje – oddělit ho od Casse.

„Dito, ty si možná myslíš, že to je nějak obzvlášť vtipné. Já bych se ti ale nesmál, ani kdybys vystupovala v Carsonově televizní show.“

„Ach, Paule,“ vyštěkne na něj Dita. „Ty jsi tak konvenční. Ty se snad ani nemůžeš uprdnout,“ řekne a triumfálně si vychutnává úspěch svého improvizovaného proslovu, který přednesla před hrstkou okolostojících účastníků pikniku. V zá-pětí ale zmlkne a změří si Paula pohledem. „Proč je celá vaše rodina proti mně?“

„My nejsme proti tobě, Dito. Záleží nám na Cassovi.“

„Přesně tak. Cass potřebuje holku, jako je Georgia. Konvenční a nudnou.“

Bolest, kterou Paul v tu chvíli pocítí kvůli téhle necitlivé urážce Georgie, je překvapivě silná a on musí potlačit v poslední době celkem často se projevující instinkt vlepit jí facku. Dita je mazaná. A právě díky tomu je taky tak nebezpečná. Paul se otočí a chce odejít, ale Dita se neudrží a musí mít poslední slovo.

„Opravdu?“ vypálí na něj. „Kdybych se nebála, že to vaši rodinu totálně rozhodí, dala bych Cassovi kopačky už dávno.“

Když si pak Paul po letech přehrává události onoho dne, který navždy změní život jeho rodiny, díky časovému odstupu si jasně uvědomí, že Dita musela být velmi nešťastná. V tu chvíli ji ale Paul vnímá jen jako nebezpečí, které představuje pro jeho bratra. Cítí přitom bolest, protože nedokáže Casse před tímhle nebezpečím ochránit. Paul od ní odchází a v hlavě mu jako zvuk polnice burácí jenom jedna jediná myšlenka: Pohrdá jí.

2 .

KOMISE PRO PROMINUTÍ TRESTU A PODMÍNEČNÉ PROPUŠTĚNÍ

8. LEDNA 2008

Evon Millerová, čerstvá padesátnice, ředitelka odboru bezpečnosti firmy ZP Real Estate Investment Trust, uháněla nezvykle rychlým tempem suterénní chodbou federální budovy State Building Annex, aniž by přesně věděla, kam běží a proč tam vlastně běží. Drobná, ale vypracovanými svaly oplývající Evon se náhle zastavila, neboť spatřila číslo místnosti, kterou hledala. V umělohmotném rámečku na dveřích byl zasunut nekvalitně vytištěný štítek s nápisem KOMISE PRO PROMINUTÍ TRESTU A PODMÍNEČNÉ PROPUŠTĚNÍ. Uvnitř konferenční místnosti pak našla svého šéfa Hala Kronona, výkonného ředitele ZP, který ji poslal naléhavý e-mail se vzkazem, aby se sem neprodleně dostavila. Mluvil právě se svým právním zástupcem Melem Tooleym a dalším mužem v obleku, kterého neznala.

Než Evon nastoupila v jeho firmě, pracovala dvacet let u FBI jako speciální agentka a za tu dobu se naučila, že lidé někdy vnímají autoritu státu jako jakousi infekční nemoc a že uplatňování této autority často zcela postrádá proklamovanou důstojnost, kterou by si zasloužilo. Příkladem zmíněného trendu byl vzhled téhle zasedačky. Komise pro prominutí trestu a podmínečné propuštění, která každý měsíc rozhodovala o propuštění několika desítek lidí,